

החברותא

החברותא בשאון פנימי לחברים גליון מס' 759 בס"ד ערש"ק פר' אחרי-קדושים יא' אייר תשפ"ה

פנינים יקרים מפרשת השבוע ועניני דיומא

וספרתם לכם וכו' (כג, טו) יש לומר הפירוש דהנה ענין הספירה הוא כדי לטהרנו מקליפתינו ומטומאתינו להפשיט עצמינו מכל תאות הגשמיות והחומריות ולזכך את החומר שישבו גם החומר להיות רוחני וכלשון ספירה שהוא מלשון ספיר ויהלום אכן טוב המאיר מאד, על זה כוונת הכתוב וספרתם לכם שצריך להאיר את הלכם לזכך ולטהר את החומר להיות רוחני. (דברי יחזקאל)

בספירת העומר הוא התיקון שבמלכות תיקון השכינה וכו"ב להכין כלים למתן תורה דשבועות, בעצם גם בר"ה תיקון המלכות אלא שבר"ה הוא התיקון שלאחר החטא דימי הרצון של ר"ה ויו"כ נקבעו לאחר חטא העגל ואילו ספירת העומר התחילה לפני חטא העגל, נמצא שבספירת העומר חוזרים לתקון של לפני החטא. (הגדה אמרי יוסף ספינקא)

מבואר בספרי המקובלים (פע"ה דרוש ד ו) דיש להמשיך בספירת העומר ב' מיני אורות בסוד אור פנימי ואור מקיף אור פנימי שנכנס בתוך כלי המקבל ואור מקיף הוא האור שלרוב גדלו לא נכנס בפנים רק חופף עלינו מלמעלה בסוד מלבוש השומר שלא תשלוט העין בפנים שלא יתאחזו החיצוניים, בזה"ז שאין עומר עושים עכ"פ קצת רמז לכניסת אור מקיף באמירת הרחמן הוא יחזיר לנו את עבודת בית המקדש למקומו היינו מלמעלה למטה. (מעין גנים לרמע)

בפסח מביאים עומר שעורים מאכל בהמה, וכל ספירת העומר היא לעומר השעורים - כמה ימים עברו מאז דהיינו תיקון הבהמיות שבנפש עד שגומרים לתקנה בשבועות ואז מביאים לחם חטים מאכל אדם כנתבאר בעומק...

שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו (תהלים צב) ר"ת שמעון בן יוחאי, מבקשים אנחנו מהבוית"ש דאורות הקדושים של רשב"י וחבריו השתולים בבית ה' בעולם העליון בחצרות אלקינו לאותן העומדים מרחוק מבית ה' שהם בחצרות אלקינו כמו חצר שלפני הבית עומדים מנגד יפריחו יזריחו ויופיעו בתוכנו. (דברי יחזקאל)

תנן מה בין פסח ראשון לשני, הראשון אסור בכל יראה וכו' והשני חמץ ומצה עמו, ועוד הבדל הראשון נוהג כל שבועה והשני יום אחד (תוספתא פסחים) ההבדל בפשטות הוא שפסח ראשון הוא זמן הקרבן כפי שנקבע על פי תורה ואילו פסח שני הוא למי שלא הקריב הפסח בזמנו שהתורה נתנה אפשרות להשלים מה שהחסיר, ונמצא שההבדל ביניהם הוא כמו החילוק בין צדיקים ההולכים בדרך הישר ועובדים את ה' ע"פ סדר התורה ובע"ת דומין למי שניתן עדיין אפשרות לתקן. (פנינים מליובאוויטש)

בקדושת לוי הובא הטעם ששבועות נקרא בחז"ל עצרת לפי שאין בשבועות שום מצוה מיוחדת כשאר החגים, אולם היא גופא צ"ב מאי טעמא לא קבעוה תורה שום מצוה מיוחדת לחג הזה? ויש לבאר דבכל המצוות יש חזק בהתקשרות בורא דרך המצוה משא"כ בשבועות זמן מתן תורתנו בו נתחדש עצמות הקשר שבין בני"י לאביהם שבשמים והיא כוללת כל המדות והמצוות. (פנינים מליובאוויטש)

והנה הגם שנסתלק הגילוי למחרת פסח מ"מ נשאר אצלם רשימה מגילוי העצם איך שקמי יתברך שמו אין הגבול מסתור, לכן היה ביכולתם לספור ספירת העומר שע"י נעשה המשכה במדותם בערך הקטנות איך שלבדו הוא יתברך ומתחילה נמשך בחינת חסד שהוא להפוך אהבתם בכלל שיהי' בלתי לה' לבדו וכו'. (עבודת הלוי)

אגרות קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לכבוד ...

י"ב חשון תשל"ט

אשר אם נשכיל להתבונן היטב איך אפשר לאדם אשר מקננת בו חיה טורפת של הטבע להתגבר ולעשות מעשה טוב או דבר חיובי, הרי רק הסיבות מאת ה' היתה זאת, והיא נפלאה בעינינו.

זהו היסוד הפשוט והאמיתי של האמונה, אשר ההכרה הכללית של בני עמנו בכל אתר ואתר ובכל נפשות ישראל בכך היא היא הגאולה השלימה של עם ישראל. ואז או יכירו וידעו כל יושבי תבל "כי לה' המלוכה ומושל בגוים" (תהלים כב, כט). ואז לא יהיה שום מחסור לשום אדם מישראל. כל אחד יכול לעזור לכך ולורז זאת, בידנו הדבר בפנינו ובלבנו לעשותו.

בשעה שכזאת, בדור זה שלנו שהוא הדור האחרון, עד כמה אנו צריכים להתאחד עם אחדות אמת כדי להיוודע ליסוד האמיתי שלנו, שהוא יסוד הָאֵין והאפסיות, ורק חיות ה' הוא המחיה אותנו ונותן לנו את הכוחות לפעול כל פעולה. ועד כמה אנו צריכים להיות מודעים לסכנה האורבת לנו כל רגע ורגע משנות חיינו, אשר לולא ה' עזרתה לנו כמעט שכנה דומה נפשנו.

אנו צריכים להביא ולשעבד את כל כוחותינו ומידותינו הרעים לעבודת ה'. ואשר עם קצת רצון אמת להכיר את בוראנו ויוצרנו דרך הבשר והדם, בבחינת "מבשרי אחזה אלוה" (איוב יט, כו),

[מַלְאָךְ אֱלֹהִים]

לכבוד ...

י"ט חשון תשל"ט

ויכול להגיע.

השי"ת הוא טוב לכל, טוב ומיטיב, הרצון שלו הוא להשפיע שפע רב מהאוצרות שלו, השאלה היא רק כיצד אנו מכשירים את עצמנו להיות כלים לקבל את השפע-קודש הזה. ולפעמים מוליכים את האדם מן השמים - באמצעות כל מיני סיבות - בדרך של יסורים וכאבים, כדי שיוכל להיות כלי ראוי לקבל. וכאשר האדם זוכה להכיר בכך, הוא נהיה שמח מהבהירות על תכליתו האמיתית בחיים.

וכאשר האדם רוצה לתת את הרצון האמיתי להעמיד את החיים שלו על יסוד האמונה הפשוטה, הוא מקבל סייעתא דשמיא בכל הענינים שלו, ובעסקים, אפילו ענינים כאלו שנוגעים אל הגוף בגשמיות - כדי לקבל השראת הנפש. כי כל אלה באים לשמש את התכלית

את מכתבך קראתי בתשומת לב מרובה, זהו מכתב הנוגע עד הלב, עם זאת שמחתי לראות מתוך השורות שקבלתם הבנה עמוקה בדרכי האמונה הפשוטה, מה שלא יתכן לקנותה מבלי יסורים, כמו שדוד המלך ע"ה אמר "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך" (תהלים קיט, עא).

ועכשיו חשוב מאד לא לעצור, להמשיך הלאה ויותר גבוה. נכון, הדרך מלאה במכשולים, עליות וירידות, ולפעמים גם נפילות נוראות ומרות, ודווקא שמה "גם שָׁם יִדָּךְ תִּנְחַנֵּי וְתִאֲחִזִּי יְמִינְךָ" (שם קלט, י). ארוכה היא הדרך אל התכלית האמיתית של האדם, ארוכה כל-כך כאורך כל ימי חיינו, אבל העבודה שהוא יתן תביא אותו בודאי אל התכלית, אל הדביקות בה', שזו היא המדריגה הכי גבוהה והכי חשובה שאדם מסוגל

אגרות קודש ממורנו ורבנו זיע"א

השמים מרחמים עליו ועושים כל חפציו, וממלאים כל משאלות לבו לטובה בבני חיי ומוזני רויחי, אמן כן יהי רצון.

אני מברך אתכם מקרב לב ונפש, שאתם וב"ב החשובים תזכו לעלות על דרך האמונה הפשוטה, ועייז תזכו להושע בזרע של קיימא במהרה דידן, מתוך רוב נחת והרחבת הדעת, אמן כן יהי רצון.

האמיתי של אחדות השלימות של כללות הבריאה כאשר עלה במחשבתו לברוא את העולם.

אז נהיה אצלו הבחינה של "תורתו עיקר ומלאכתו טפל". תורת-החיים שלו עצמו נהיית אצלו העיקר, כיצד לעבור את החיים שלו בתוך הקוצים והברקנים שהמדבר שממה של הטבע והתכונות שלו מצמיח ללא הרף, וממילא עניני הפרנסה נעשים בקלות כמו "קל כנשר", כי מן

י"ב כסלו תשל"ט

וחסדיו, חסד חנים של חסד א-ל כל היום.

ואין לנו אלא את התפילה ובקשת הרחמים מאת בעל הרחמים. ולא להתיימש מן התפילה אפילו מאות אלפי פעמים, כי לבטח תצמח מזאת לו תועלת עצומה. והתפילה המעולה שבתפילות זו התפילה שאין אנו מרגישים אותה, כלומר - שלא נעייין בה אם התפללנו בה או לא, אלא שמציאות הרחמים עברה בנו כדי לזפות אותנו, ותו לא - וזו התפילה היא השעשוע הגדול ביותר לפניו יתברך שמו שאין למעלה הימנה - עד שאדם הופך להיות עצמו בחינת תפילה, כמאמר "ואני תפילה" (תהלים קט, ד). וגם אז אינו מבקש האדם אלא זאת הבחינה תמיד, כי אז אינו מרגיש בשום חיסרון, כי נדבק בבוראו.

ועכשיו אחרי שכבר טיפל כל כך הרבה ברופאים, אולי יתן את המסירות נפש הזאת למען כבוד הבורא. ויעסוק בגמילות חסדים וצדקה במדה מרובה למעלה מכוחו, ויוכל אולי לקבל בקשת לבבו למעלה מן הטבע. וה' הטוב יראה בעניו וירחמנו, אכ"ר.

ואסיים מתוך תקוה נאמנה לשמוע ממנו בשורות טובות ומשמחות, אני מאחל לכם בריאות טובה רוב נחת ואושר וכל טוב.

לכבוד ...

ענינכם הכאוב מאד שעדיין לא זכיתם לפרי בטן משלכם, כאב לי מאד מאד. ולעומת זה שמחתי מאד לראות בתוך שורות מכתבו איך שהוא מתחזק באמונה הבלתי מסוייגת, התמימה והפשוטה, שהקב"ה מכלכל החיים נותן זרע אנשים לכל, ואף גם הוא מביא את המעשה של חז"ל עם רבי חנינא בן דוסא (ע"י תענית כה, א). ומכאן התקוה הגדולה שישועת ה' כהרף עין, ובוא תבוא.

וזהו היסוד של אמונה פשוטה, הנקנית לאדם קנין בתוך ליבו ובשרו דרך המאבק עם עצמו ועם נטיות טבעו, בדרך להגיע לדביקות הבורא ב"ה. ואז אינו חסר דבר, ואינו מבקש דבר, זולת זאת להיות ביחד עם הבורא, כמאמר דוד המלך ע"ה "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי" (תהלים קלא, ב).

וכל אותו הצער והיסורים שאדם עובר, הוא כדי לעוררו על תכליתו האמיתית, שהוא בבחירתו הטובה יתחזק מעצמו לקבל זאת באהבה ובשמחה. כי יכיר לדעת שכל יסוריו וכאביו הם עצמם צער וגלות השכינה, אשר בצרתם לו צר. ואז אין יסוריו לשווא, כי קנה בהם את קנין האמונה אשר כל חפץ לא ישוה בה. ואז גם יזכה לפקידה אשר יפקוד ה' אותו ברוב רחמיו

המשך פנינים יקרים

כתוב וזרעתי את בני ישראל זרע אדם וזרע בהמה (ירמיהו לא) וענין הבהמה הוא ההנהגה הטבעית שגולדים עמה ויש בה שני ענינים בהמה שלמטה מן הדעת דהיינו הנהגה טבעית בלי מחשבה ושכל, ובהמה שלמעלה מהדעת והיא ההתקשרות בעצם הנפש שלמעלה מטעם ודעת וענין האדם הוא מוחין דגדלות המשליטין את השכל על טבע הגוף עד שלא ישגיח על טבע הגוף המושכו, וזו מדריגת בעל הבחירה שלא נמשך אחר דברים אלא קובע מדעתו כל פעולה שעושה לפי ההנהגה הישרה אשר בחר, לכן אדם גימטריא מה ענין הבטול כלפי מעלה. (חנה אריאל)

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות (יד, ד) יש לומר ברמז דכהן מרמז לצדיק ומטהר מרמז לבעל תשובה, והיינו וצוה הצדיק ולקח לבעל תשובה שתי צפרים חיות טהורות אחד נקרא צפור חיה ואחד נקרא צפור שחומה רומז על תורה ותפלה דתורה רומז על צפור השחומה ותפלה נרמז לצפור החיה שיש לו חיות להקב"ה כמובא בספה"ק. (דברי יחזקאל)

החלוקה המפורסמת ביותר של ימי הספירה הוא החלוקה לז' מדות שכל אחת כלולה משבעה כדלהלן לחסד ענין אהבה, לגבורה ענין היראה, לתפארת ענין הרחמים וענין המיוזג בין אהבה ליראה, לנצח הוא ענין ההתחזקות להוציא לפועל את רצון הנתינה וההשפעה או בלשון אחר ענין הבטחון שיצליח לבצע את המוטל עליו אפי' למעלה מכוחותיו, הוד הוא ענין הכניעה וההודאה למה שבא עליו שהכל בצדק וממנו נובעת הכרת הטוב, ההודאה והשבח על הטובות שמקבל, בלשון אחר הוא ענין התמימות והרצינות כפרש"י עה"כ תמים תהיה (פרשת שופטים) שהוא לקבל דין שמים בלי חקירות וכן לבצע המוטל עליו בפשיטות בלי התחכמות והיסוד הוא ענין ההתקשרות האמיתית וענין ההשפעה בפועל, והמלכות ענינה קבלת כל ההשפעה לסדר כל ההשפעות. (מאמרי הגרז)

אדם גימטריא "מה" ענין בטול כלפי מעלה שמבטל ישותו הבהמית בחינת הנוקבא ושם בן שבו, ועל ידי הנהגת שם מה יכול לשנות ולהפוך לטובה הנהגת שם בן, במצרים נגלה עליהם במדרגת בהמה העליונה ולכן לא ראו בשכל ומדות שלהם כלום מן הגלוי הזה רק הרגישו בהתפעלות טבעית בלב המביאה לחיבוב המצוות עד כדי מסירות נפש והוא תוקף אור האמונה שלמעלה מהשגה שכלית וענין נגלה עליהם מה"מ שהוא דרגת רוח הקודש. (בית ישראל למהרצא מוידיתשוב)

ערוב עבדך לטוב (תהלים קיט) בסוד ואת ערובתם תקח דביקות עצום מתלמידיו של א"א רוח נמוכה תרועת מלך בו. (עבודת הנפש)

איתא במסכת שבת (דף פו) בר"ח באו ישראל למדבר סיני ובאותו יום לא נאמר ממש כלום משום חולשת הדרך, וצ"ב הלא שורש מצות ספירת העומר היא ההשתוקקות הגדולה שהשתוקקו ישראל לקבלת התורה ובהגיעם להר סיני נהיו חלשים לקבל התורה? היתכן, ההסבר שיש בתורה שני גדרים האחד חכמת התורה בגדר השכל אבל למעלה מזה הוא עצם התורה שעליה אמרו בזהר אורייתא קוב"ה וישראל חד הוא, וכשם שהקב"ה בכבודו ובעצמו לית מחשבה דתפיסא ביה והוא למעלה מגדר השכל, ויש שהיו בשתיקה בענין של ביטול בבחינת ואתם תחרישון חלישות ביחוסם. (ע"פ ספר התניא פרק ד)

חמץ ושאור הם כנגד שני סוגי יצה"ר, חמץ נגד יצה"ר שנגדמה לתלמיד חכם ובא עם דברי נועם, ושאור נגד היצה"ר שבא להסית בלי שום ערמה, ויש בזה גם שקונים ע"י המצה שאין ביכולת היצה"ר לטהר את השרץ... (שם משמאל)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

פ.ס: 02 - 5325477 02 - 5829688

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

